

имъ вика да бѣгатъ, да ѣ сторѣтъ мѣсто.

Всичко се е скрило. Морскитѣ животни бѣгатъ въ дѣното за да се запазѣтъ. Само едно момче, седнѣло на високитѣ канари, гледа нанрѣгнѣто побѣснелитѣ вѣлни на морето. Да ли то чака смѣртѣта си? Да ли то иска да го грабнѣтъ вѣлнитѣ и го погѣлнѣтъ въ своитѣ дѣлбочини? . . . Не, не! То чака баща си . . .

Баща му бѣше морякъ. Цѣлъ мѣсецъ е вече какъ е излѣзалъ и горкото дѣте всѣкой дѣнь го чакаше на това мѣсто . . .

— Защо си не отидѣшъ, мило момченце! Не те ли е страхъ?
— запита го грубо морето.

— Никакъ, азъ се не боѣ!

— Какъ? Не се боишъ ли?